Issa saab omma pissokesse lapse läbbi häbbisse.

Ühhe issa sõbber tulli sõbra kahhekса aastase poiakest waatma, kes olli rouges maas. Sai agga tulnud, siis ka issa astus tuppa. Temma olli wäljalt tulnud, ja kitis sõbrale, et keik willi on sekord paks ja wägga känna, ja ei woi sedda parramat ollage. Laps kulis pealt, ja ütles siis issa wasto: Ja sedda Jummalat ei peaks minna auustama; ei peaks Temma armo mitte sureks kiitma? Temma peaks hüüdma; ja minna ei peaks mitte kuulma; ei peaks sedda teed käima, mis Temma mind juhhatab? — Need sannad ligutasid issa süddant kangeste, hakkas omma süddant mõtlema, ja ärkas ommast patto unnest. Agga poeg kaswis tarkusses ning armus.

Kui mitto kord ei woiks kül wannemad ommast lasteст oppida, kui nemmad ommad lapsed warra jo õppetusse alla annaksid! Agga kui mittokord ei õppi lapsed omma essimest patto, parrago Jummal, omma wannemate käest! Oh, hädda neile, kelle läbbi lapsele hukka saab!

Üks kallopoeg ärkab.

Üks kallopoeg, kes jummalakartmata ello julgeste olli ellanud, hakkas omma pattude pärast kurwaks sama. Agga ep olnud sedda kauaks: Temma agga wõttis omma süddame tunnistusse wasto seista, ja ellas omma patto ello, nenda kui enne. Agga kui ta ükskord metsa sai läinud ja ühhe pu sai mahharaiunud, siis tulli se Piibliſalm temma mele: „Agga kirwes seisab ka jo pude jure külges;